

[Jesper Simonsen.]

udført Vaaben, men den specificerer ogsaa Vaabnene og opgiver deres Vægt. Den har en Rubrik, der hedder Haandskydevaaben, og der opgives i en Rubrik, hvor mange kg af disse Haandskydevaaben der er eksporteret, og gøres nøje Rede for, hvilke Lande der har købt disse Haandskydevaaben. Hvilke Haandskydevaaben eksporterer Danmark mon? Mon det er synderlig andet end Rekylvæverer, og mon ikke Udlandet meget vel ved, hvad det er, Danmark eksporterer af Haandskydevaaben? Og da det ikke er nogen Hemmelighed for nogen i Udlandet, hvad saadanne Rekylvæverer vejer, vil de meget let med de Oplysninger, der findes i Statistikken, komme til ret nøjagtig Bestemmelse af, hvilket Stykketal der er eksporteret. Og det eneste nye, der kræves efter Konventionen, er jo netop Opgivelsen af Stykketallet, men det lader sig, saa vidt jeg kan skønne, tilnærmelsesvis beregne paa Grundlag af den Statistik, der offentliggøres af Danmark.

Jeg mener derefter at kunne fastslaa, at der ikke i de nye Pligter, Danmark paa-tager sig ved at ratificere denne Konvention, er noget væsentligt nyt, ikke meget andet end, hvad Danmark allerede nu af fri Villie har paataget sig at gennemføre. Der kommer altsaa dette til, at Statistikken skal offentliggøres kvartaarlig i Stedet for som nu en Gang om Aaret, men det er dog en underordnet Bestemmelse.

Jeg ser derfor ikke, at der for Danmark af Hensyn til disse nye Pligter, der indeholdes i Konventionen, kan være nogen Betænkelighed ved denne Ratifikation, og jeg kunde paa det Partis Vegne, jeg har den Ære at være Ordfører for, have anbefalet at ratificere Konventionen, som den foreligger, uden forudgaaende Udvalgsbehandling. Men jeg gaar ud fra, at da der fra Venstres og det konservative Folkepartis Side er rejst Ønske om Udvalgsbehandling, vil en saadan finde Sted.

De Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Moltesen kom med, giver mig endnu Anledning til et Par Bemærkninger. Det ærede Medlem fremhævede stærkt og gentagne Gange, at Hensynet til de danske Arbejdere var væsentligt, naar Venstre nærede store Betænkeligheder ved at ratificere. Jeg synes nu egentlig, man kunde slaa sig til Taals med, at Socialdemokratiet, som dog i det væsentlige repræsenterer den Side af den danske Befolkning, ikke nærer nogen Betænkelighed ved at gaa med til at ratificere — jeg antager for øvrigt, at man

fra den Side vil svare paa de Bemærkninger fra det ærede Medlem Hr. Moltesens Side.

Det forekommer mig, at denne Omhu for ikke paa nogen Maade at fortrædige det danske Erhvervsliv og Arbejderne drives for vidt, naar man, saaledes som Sagen stiller sig i det foreliggende Tilfælde, ud fra denne vidtdrevne Omhu tager Forbehold overfor Ratifikationen af den foreliggende Konvention. Og efter min Opfattelse skyder det ærede Medlem Hr. Moltesen i hvert Fald ganske over Maalet, naar han udtaler, at det vilde være Udtryk for Tossegodhed at ratificere Konventionen. Det tror jeg ingenlunde, man kan sige.

Hvis alle de Lande, som har tiltraadt Konventionen, vilde stille sig paa samme Maade, som Partiet Venstre og det konservative Parti stiller sig i Dag, saa vilde jeg egentlig gerne vide, hvor Vejen fremad i det hele taget ligger. For naar man ikke vil tiltræde en Konvention, før alle andre har gjort det, og man maa gaa ud fra, at alle stiller sig paa samme Standpunkt, kan vi egentlig lige saa godt opgive Ævred med det samme. Nogen maa dog virkelig tage Konsekvensen af Vedtagelsen i de internationale Forsamlinger, hvor man udarbejder deslige Konventioner, og hvor de repræsenterede Magter ved befuldmægtigede sætter deres Navne under. Nogen maa dog tage Konsekvensen af, hvad de befuldmægtigede har tiltraadt, naar Resultaterne sendes hjem til de paagældende Stater; og naar man kan tage Konsekvenserne med saa smaa Opførelser fra Danmarks Side som i det foreliggende Tilfælde, saa er det mig uforstaaeligt, at man ikke tager Konsekvenserne og ratificerer Konventionen.

Jeg skal erkende overfor det ærede Medlem Hr. Moltesen, at Tossegodhed ikke er det, der altid har præget Statsmænd, ja, jeg tror, jeg tør føje til, at end ikke Godhed altid har været det fremherskende Træk hos Statsmænd. Jeg tror, Verdenshistorien har mange sørgelige Kapitler om, hvorledes Statsmændene ud fra helt andre Egenskaber end Tossegodhed eller Godhed har bragt deres Lande og Verden ind i Situationer, som de Folk, hvis Interesser de var sat til at varetage, havde al Anledning til at føle sig brøstholdne over.

Saa kom det ærede Medlem Hr. Holger Andersen i Tilslutning til den Opfattelse, at Danmark ikke uden Tilsidesættelse af i hvert Fald nogle Interesser kunde ratificere, med en Bemærkning om, at man kunde ikke tage Hensyn til, at et Land som Liberia, tror jeg det ærede Medlem nævnte, havde ratificeret; for Liberia havde ingen Vaaben-